



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **F. K.**,
bytem,

zastoupen: Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6,

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**,
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 27. 6. 2017, č. j. 412/2017-160-SPR/3,

takto :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění :

- 1. Žalobce se domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného o zamítnutí jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

“*správní orgán I. stupně*”) ze dne 30. 11. 2016, č. j. MHMP 2143734/2016/Drn, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby dne 1. 7. 2015 při užití vozidla na pozemní komunikaci nebyly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť *nezjištěný řidič dne 1. 7. 2015, v 08:50 hodin, zastavil a poté nechal stát shora uvedené vozidlo v křižovatce ulic Za poštou x Kralická, čímž nerespektoval obecnou úpravu provozu na pozemní komunikaci, podle níž nesmí řidič zastavit a stát na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní.*

2. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro vady výroku, absenci úvah o hodnocení důkazů, zavinění a zákonného ustanovení.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s odkazem na obsah odůvodnění a relevantní právní úpravu.
4. Soud ve věci již rozhodl dne 17. 2. 2021 v nepřítomnosti žalobce, neboť žádost právního zástupce žalobce o odročení jednání nepovažoval za včasnou, jestliže k jednání dne 17. 2. v 9:40 hod podal žádost o odročení dne 16. 2. v 17: 08 hod., přestože o svém onemocnění dle svého tvrzení věděl již v sobotu, resp. v pondělí, kdy mu bylo vydáno potvrzení o pracovní neschopnosti, a z tvrzení právního zástupce žalobce nevyplynula překážka, která by mu již v pondělí 15. 2. bránila požádat soud o odročení jednání. Rozsudkem č. j. 10 As 107/2021 – 38 ze dne 31. 5. 2022 Nejvyšší správní soud rozsudek zdejšího soudu zrušil pro vadu jednání v nepřítomnosti žalobce, neboť *jakkoli by jistě bylo přinejmenším vhodné, aby zástupce stěžovatele požádal o odročení jednání nejlépe již v pondělí, anebo alespoň v pracovní době v úterý, přesto však nelze dle názoru NSS považovat žádost o odročení, která byla městskému soudu doručena v úterý odpoledne (byť po pracovní době) za opožděnou. S touto žádostí se městský soud mohl seznámit již ve středu ráno na začátku pracovní doby, přičemž jednání bylo nařízeno až na 9:40 hodin. Za tohoto stavu městský soud objektivně mohl jednání odročit a žalovanou stranu, aby jí nevznikaly zbytečné náklady, o jeho odročení např. telefonicky uvědomit.* K tomu městský soud uvádí, že v daný den neměl nařízeno pouze danou věc, měla nařízeny 3 jednání s počátkem od 9.00 hod. Je nereálné, aby soud zastihl zástupce žalovaného, jestliže je dána určitá prodleva mezi podatelnou, kanceláří a soudcem se zřetelem k době dopravy žalovaného na soud. Je tak dána nepřiměřená disproporce mezi požadavky kladené na soud a na advokáta. Městský soud vytkl právnímu zástupci žalobce, že neučinil podání již v pondělí po obdržení potvrzení o pracovní neschopnosti a Nejvyšší správní soud vytkl městskému soudu, že nečinil postupy v řádu minut, přičemž je notorií, že právní zástupce se jednání soudů neúčastní, přestože je požaduje, resp. se jich účastní v naprosto mizivém rozsahu. Jak se také stalo následovně i v této věci. Soud nařídil jednání dne 30. 6. 2022 v 9.00 hod a právní zástupce žalobce se z jednání omluvil podáním ze dne 29. 6. 2022 po pracovní době soudu. Dále je třeba uvést, že právní zástupce žalobce uplatňuje následně nároky na odškodnění za průtahy řízení, čímž se uzavírá „projekt pojištění proti pokutám“, kdy je správní a soudní systém nejdříve zahlcen, aby poté v důsledku takového zahlcení byly uplatňovány nároky na odškodnění. Východiskem je judikatura, která připustila extenzivní možnost obejít odvolací správní řízení o dopravním přestupku a přezkum

zákonnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně přenést do řízení soudního, aniž by byly vymezeny restriktivně přípustné oblasti takového obehnutí odvolacího řízení s ohledem na předmět správního řízení a minimální sankce z něj plynoucí.

5. V podání ze dne 29. 6. 2022 žalobce odkázal na rozsudek NSS č. j. 5 As 396/2018-33 a namítl rozpor mezi výrokem a odůvodněním rozhodnutí, kdy dle výroku rozhodnutí řidič „zastavil a poté nechal stát shora uvedené vozidlo v křižovatce“, nicméně dle odůvodnění rozhodnutí spočívalo jednání v zastavení vozidla ve vzdálenosti kratší než 5 metrů od křižovatky. Zároveň však nebylo vymezeno, kde končí křižovatka (nadto v rozhodné době docházelo ke změně právní úpravy definující hranice křižovatky), ani nebylo vymezeno, jak daleko od křižovatky vozidlo stálo a ani nebylo přezkoumatelně odůvodněno, kterak správní orgán dospěl k závěru, že to bylo méně, než 5 metrů. Přitom zjišťování vzdálenosti mezi vozidlem a hranicí křižovatky ani nemohlo být předmětem řízení, když dle sdělení obvinění vozidlo stálo „v křižovatce“, nikoliv v určité vzdálenosti od ní. Správní orgány musí rozlišit mezi tím, zda vozidlo stojí „na křižovatce“ nebo „ve vzdálenosti kratší, než 5 m od křižovatky“, neboť jde o dvě odlišná jednání, dokazovaná různými způsoby, pak toto pravidlo platí tím spíše v nyní posuzované věci, a to z výše uvedených důvodů. V posuzované věci nebylo postaveno najisto, z jakého jednání byl obviněn a následně uznán vinným. Zmatečnost rozhodnutí dle žalobce dokládá rozsudek soudu, dle něž měl žalobce rozeznat, že mu je kladeno za vinu jednání spočívající ve „stání ve vzdálenosti kratší, než 5 metrů od křižovatky“, když toto se podávalo z výzvy doručené před zahájením řízení. Dle téhož rozsudku je však zjevné, že jednání spočívalo ve stání vozidla na křižovatce. Dle odůvodnění rozhodnutí však jednání nespočívalo ve stání na křižovatce, ale ve stání vozidla ve vzdálenosti kratší, než 5 metrů od křižovatky, nicméně dle sdělení obvinění, jakož i dle výroku rozhodnutí, spočívalo ve stání na křižovatce. Napadené rozhodnutí má být zrušeno, aby správní orgány byly v dalším řízení zavázány řádným sdělením obvinění žalobci, tzn. zda mu je kladeno za vinu jednání, spočívající v tom, že vozidlo stálo „na křižovatce“ nebo „ve vzdálenosti kratší, než 5 m od křižovatky“, aby se mohl řádně hájit.
6. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.
7. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 *právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
8. Podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 *právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.*

9. Podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 *za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazují; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*
10. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
11. Podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu *řidič nesmí zastavit a stát na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní; tento zákaz neplatí v obci na křižovatce tvaru "T" na protější straně vyúsťující pozemní komunikace.*
12. Podle § 2 písm. x) zákona o silničním provozu *je hranice křižovatky místo vyznačené vodorovnou dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!" nebo "Příčná čára souvislá s nápisem STOP"; kde taková dopravní značka není, tvoří hranici křižovatky kolmice k ose vozovky v místě, kde pro křižovatku začíná zakřivení okraje vozovky (tvrzení žaloby o změně právní úpravy ohledně definice křižovatky není pravdivé, pozn. soudu).*
13. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
14. Žalobce namítá, že z rozhodnutí není patrné, jakého přestupku se řidič vozidla dopustil. Lze přisvědčit žalobci, že rozhodnutí správního orgánu I. st. neobsahuje subsumpci ve výroku rozhodnutí uvedeného protiprávního jednání řidiče - *nezjištěný řidič dne 1. 7. 2015, v 08:50 hodin, zastavil a poté nechal stát shora uvedené vozidlo v křižovatce ulic Za poštou x Kralická, čímž nerespektoval obecnou úpravu provozu na pozemní komunikaci, podle níž nesmí řidič zastavit a stát na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní.* Pokud žalobce namítá absenci právního posouzení přestupku řidiče, domáhá se ochrany práva na spravedlivý proces. Absence explicitní subsumpce právní úpravy na protiprávní jednání bude vadou zakládající zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pouze tehdy, pokud skutečně takové explicitní uvedení zákonného ustanovení přestupku řidiče bude mít za následek, že žalobce nebyl schopen řádně hájit svá práva, jestliže nevěděl, jaké protiprávní jednání je mu přičítáno k tíži.
15. Ze žalobou napadeného rozhodnutí byla žalobci zřejmá skutková povaha deliktu - *zastavení a stání v křižovatce, čímž nerespektoval obecnou úpravu provozu na pozemní komunikaci, podle níž nesmí řidič zastavit a stát na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní,* aniž by mu bylo výslovně sděleno konkrétní ustanovení zákona zakládající takovou povinnost provozovatele vozidla nebo definující takový přestupek řidiče. Jakkoli výzva správního orgánu I. st. žalobci ze dne 26. 4. 2016 částečnou zákonnou subsumpci obsahovala: *řidič v rozporu s ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb. vozidlem zastavil – stál ve vzdálenosti kratší než 5 m od hranice křižovatky,* ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. st. i v odůvodnění žalovaného je již uvedeno, že řidič se dopustil protiprávního jednání tím, že stál v křižovatce. Žalobci tak bylo od samého počátku řízení zřejmé, jak hodnotí správní orgán protiprávní jednání řidiče, a tento výklad byl v rámci téže skutkové podstaty deliktu dále upřesněn, proto mu nebylo odepřeno právo na spravedlivý proces. Rozhodnutím správního orgánu I. st. byla skutková podstata přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona i silničním provozu porušením § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu

upřesněna ve smyslu zakázaného stání v křižovatce, žalobce tak mohl v odvolání namítat nesprávnost takového závěru, což však neučinil, pouze podal blanketní odvolání (předtím blanketní odpor). Žalobce tak mohl namítat rozpor mezi výrokem o stání v křižovatce a odůvodněním o prokázání stání ve vzdálenosti kratší než 5 metrů od křižovatky. Takto žalobce v odvolání neučinil a žalovaný se téhož rozporu nedopustil, za delikt ní jednání považoval stání v křižovatce. Žalobce byl ve správním řízení zastoupen společností ODVOZ VOZU s. r. o., tedy subjektem, který se specializuje na zastupování v řízení o dopravních přestupcích (viz. www.nssoud.cz). Na zastupování tohoto subjektu ve správním řízení systémově navazuje zastupování současným právním zástupcem žalobce, kdy jsou podávány v zásadě identické žaloby s různou variací žalobních bodů. Za jednotící znak žalob lze považovat, že obvykle necílí na podstatu věci, tedy zda žalobce spáchal přestupek či správní delikt, res. zda aktivní obhajoba žalobce ve správním řízení vedla k neprokázání protiprávního jednání správním orgánem, nýbrž na nepřiměřenou pedantskou obsažnost správních rozhodnutí ve smyslu jejich nepřezkoumatelnosti. Žalobce byl ve správním řízení zastoupen subjektem se zkušeností se správním řízením v oblasti deliktů podle zákona o silničním provozu a v soudním řízení je zastoupen advokátem. Lze tak po účastníkovi požadovat širší znalost zákona o silničním provozu. Takové povědomí sice nemá nahrazovat absenci odůvodnění správního rozhodnutí, účastník není *amicus ministerium*. Pokud však z povahy věci je subsumpce právní úpravy zjevná (zde z popisu protiprávního jednání ve výroku rozhodnutí i definice přestupku během správního řízení ve výzvě správního orgánu I.st. a odůvodnění rozhodnutí žalovaného) a je dán předpoklad určité aktivní znalosti příslušného zákona účastníkem, nelze takovou ve svém důsledku již účastníkem odstranitelnou vadu považovat za natolik intenzivní zásah do práva žalobce na spravedlivý proces, aby vedla ke zrušení rozhodnutí soudem. Zejména pokud během správního řízení účastník neprojevil jakkoli, že mu není zřejmá mu povaha přičítaného protiprávního jednání. Na pasivitu žalobce během správního řízení neměla absence explicitní podřazení právní úpravy na protiprávní jednání řidiče jakýkoliv vliv a tedy nijak nezasáhla do jeho právního postavení ve správním řízení. Shodný závěr platí ohledně námítky o absenci úvahy o naplnění znaků přestupku, materiální stránky správního deliktu, jestliže byl žalobce ve správním řízení zcela pasivní, přestože mu kladené porušení povinnosti stání v křižovatce bylo dostatečně zřejmé.

16. Žalobci tak bylo zřejmé, že je mu kladeno za vinu zastavení a stání *na křižovatce*, jak stanoví § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, kdy poloha vozidla v křižovatce i uvedení vozidla do klidu vyplývá z pořízené fotografie. Co se týče doby uvedení vozidla do klidu, žalobce nyní namítá, že řidič vozidlo jen zastavil, aby vyzvedl kytaru. Aby tvrzení žalobce mohlo být věrohodné, mělo zaznít již během správního řízení, neboť mu nic nebránilo takto tvrdit již dříve. Pokud by řidič skutečně jen zastavil a nikoli i stál s vozidlem, byl by schopen takový stav vozidla namítat již během zákroku policie. Z fotografie je zjevné, že vozidlo žalobce stálo v křižovatce, mezi hranicemi křižovatky, kdy soud umístění vozidla i charakter křižovatky ověřil při jednání srovnáním policií pořízené fotografie s www.mapy.cz. Hranice dané křižovatky jsou dány kolmicí k dopravním značkám IP11d, kde začíná zakřivení okraje vozovky (§ 2 písm. x) zákona o silničním provozu), přičemž vozidlo žalobce stálo mezi těmito dopravními značkami. Z www.mapy.cz vyplývá, že se nejedná o křižovatce tvaru "T". Soudu není zřejmé, proč by se dle žaloby měl správní

orgán zabývat něčím, co zcela zjevně nemá oporu ve skutkovém stavu, který musí být právní zástupci také zřejmý. S ohledem na zjevnost výše uvedeného z pořízené fotografie a absence námitek žalobce ve správním řízení, nebyly správní orgány povinny provést výše uvedené úvahy ohledně tvaru křižovatky či absence dopravní nehody. Jelikož vozidlo stálo v křižovatce, resp. jeho část, která nestála na chodníku, je požadavek žaloby na zjištění vzdálenosti vozidla od hranice křižovatky bezpředmětný. Tvrzený rozpor výroku a odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. st. ohledně umístění vozidla „v křižovatce“ vrs. „ve vzdálenosti kratší než 5 od hranice křižovatky“ soud nepovažuje pro žalobce nijak zásadně matoucí, neboť je pro posouzení věci nerozhodný, jestliže je z pořízené fotografie zřejmé, kde vozidlo stálo, a ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně i odůvodnění rozhodnutí žalovaného bylo postaveno na jisto, že žalobce se protiprávního jednání dopustil stáním v křižovatce. Odkaz žaloby na rozsudek NSS č. j. 5 As 396/2018-33 je nepříhodný, neboť v tehdy posuzované věci správní spis neobsahoval podklady prokazující polohu vozidla a jeho vzdálenost od křižovatky, tedy že vozidlo stálo v křižovatce (dle správního orgánu), nebo méně než 5 metrů od hranice od křižovatky (dle krajského soudu).

17. Žalobce nijak nespornuje, že není provozovatelem vozidla, ani že vozidlo stálo na místě dle fotografie, proto jeho požadavek na odůvodnění rozhodnutí, ze kterého by bylo patrné, jak *dospěl k závěru, kdy a kde mělo ke skutku dojít, jakož ani to, jak dospěl k závěru, že se jednalo o vozidlo žalobce*, nemá odraz v újmě na právech žalobce (srovnej § 65 odst. 1s. ř. s.). Shodně jako požadavek žaloby na odůvodnění tvaru křižovatky, jestliže žalobce netvrdí, že křižovatky byla ve tvaru „T“. Ostatně i kdyby tvrdil, není zřejmé, z čeho oproti jednoznačné fotografii policie žalobce dovozuje, že vozidlo stálo na *protější straně vyúsťující pozemní komunikace* (§ 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu). Námitku absence úvahy, zda vozidlo nejelo a zda nebyla stáním vozidla způsobena dopravní nehoda, soud nepovažuje za skutečný žalobní bod, pokud žalobce netvrdí opak. Lze souhrnně konstatovat, že správní orgán není povinen se zabývat tím, *zda nenastaly výjimky z povinností, jejíž porušení je obviněnému kladeno za vinu*, jestliže v tomto směru obviněný nic netvrdil a z okolností porušení takové povinnosti není patrná přítomnost takových výjimek.
18. Žalobce je zastoupen advokátem, proto by měl být způsobilý tvrdit, zda byla aplikována neúčinná právní úprava a měla být aplikována pro žalobce konkrétní příznivější právní úprava, jaká tím žalobci vznikla újma, neboť zákaz činnosti nelze považovat za příznivější trest než uloženou pokutu. Což žalobce neučinil. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu nespecifikování časové verze právních předpisů lze uvést, že správní orgán není povinen ji takto výslovně specifikovat, pokud se nejedná o případ střetu nové a předchozí úpravy a z důvodu srozumitelnosti odůvodnění rozhodnutí je nutné takto výslovně uvést účinnost právního předpisu.
19. Pokud jde o tvrzení žalobce, že se správní orgány nezabývaly zaviněním u správního deliktu, Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017 č. j. 3 As 114/2016-46, ve kterém se uvádí: *„Ustanovení § 125f zákona o silničním provozu nikde nezmiňuje, že by podmínkou odpovědnosti provozovatele vozidla bylo zaviněné porušení povinností stanovené v § 10 odst. 3 téhož zákona, naopak terminologie hovořící o správním deliktu, stejně jako i konstrukce odst. 5, odpovídající klasickému vymezení liberačních důvodů v případě objektivní odpovědnosti, nenechává na*

pochybách, že zavinění se v řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla nezkoumá. (...) Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz obdobný závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35).“ Otázkou naplnění materiální stránky správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se nemusí správní orgán ani soud zabývat, postačuje totiž naplnění formálních znaků tohoto správního deliktu. Úvaha žaloby o retroaktivitě nového zákona o přestupcích ve smyslu naplnění znaku zavinění správního deliktu (nyní přestupku) provozovatele pomíjí nejen skutečnost, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno před účinností nového zákona o přestupcích, ale zejména pomíjí ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinného od 1. 7. 2017.

20. *K námitce účinnosti zákona č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, až 13. 7. 2017, tedy 13 dní po nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky se vyjádřil Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017-39, konstatoval, že „[z]ákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích stanoví v Čl. CCLVII, že tento předpis nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2017. Stěžovatel tuto eficienci rozporoval, neboť dle něj ustanovení o jejím datu odporuje § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv (dále jen „zákon o sbírce zákonů“); zákon tak podle něj nabyl účinnosti až dne 13. 7. 2017. S názorem stěžovatele, podle něhož citovaný zákon dne 1. 7. 2017 účinnosti nenabyl, souhlasit nelze, přičemž i kdyby jej Nejvyšší správní soud sdílel, nemohl by jen z toho vyvodit, že může Čl. CCLVII zákona č. 183/2017 Sb. nerespektovat a v rozporu s ním sám považovat tento zákon za účinný až dnem 13. 7. 2017. Také temporální ustanovení jsou součástí zákona a i jimi je soud dle Čl. 95 odst. 1 Ústavy vázán; teprve měl-li by je za rozporná s ústavním pořádkem (což není tento případ) mohl by (a musel) věc předložit dle Čl. 95 odst. 2 Ústavy Ústavnímu soudu, neboť jen ten by stěžovatelem sporované zákonné ustanovení mohl zrušit. Stěžovateli argumentaci, podle níž nebylo zákonodárcem tvrzeno ani prokázáno, že nastaly výjimečné předpoklady pro stanovení účinnosti právní úpravy nevyžadující u přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu u fyzické osoby zavinění již dnem 1. 7. 2017 a že tudíž bylo takového zavinění přechodně třeba, nelze proto v nynějším řízení podrobit jakémukoliv přezkumu, neboť k němu nemá Nejvyšší správní soud žádnou pravomoc. K doplnění možno připomenout, že právní úvahy dovolávající se toho, že zákonodárce (snad s ohledem na stěžovatelův názor) byl povinen něco „tvrdit“ či „prokazovat“, jsou úvahami z hlediska ústavněprávního podivuhodně novátorskými. Nově přijatá právní úprava kontinuálně navázala na předcházející právní úpravu a žádný prostor pro příznivější právní úpravu, kterou by mohl soud ve prospěch stěžovatele uplatnit, tudíž nevznikl.“*

21. Žalobce také namítal, že mělo být vedeno společné řízení a při ukládání sankce měla být použita absorpční zásada s ohledem na další řízení proti němu vedená pod sp. zn. S-MHMP 594750/2015/Pec a sp. zn. S-MHMP 1236943/2016/Hoc. V řízení sp. zn. S-MHMP 1236943/2016/Hoc bylo rozhodnuto o vině Magdalény Klinecké, sestry žalobce, tedy osoby odlišné od žalobce. V řízení sp. zn. S-MHMP 594750/2015/Pec byl dne 24. 7. 2015 vydán pravomocný příkaz o uložení pokuty žalobci ve výši 2 500,-Kč za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se jako provozovatel téhož vozidla dopustil tím, že dne 31. 3. 2015 překročil povolenou rychlost o 24 km/h, za což mu mohla být uložena pokuta od 2 500,- Kč do 5 000,-Kč (§ 125c odst. 5 písm. f) ve spojení s § 125c odst. 2 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu). K porušení zásady absorpce by mohlo dojít pouze tehdy, pokud by dvěma samostatnými rozhodnutími byla žalobci uložena pokuta za sbíhající se správní delikty v rozporu s § 125 g odst. 3 zákona o silničním provozu. Pouhé porušení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu nelze považovat za vadu řízení, jež by mohla mít vliv na zákonnost správního rozhodnutí, jestliže je z navazujícího rozhodnutí patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání sankcí při souběhu správních deliktů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, čj. 1 As 28/2009-62). V posuzovaném řízení byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a v řízení o druhém správním deliktu řízení pokuta 2 500, tedy celkem 4 000,-Kč. Součet uložených pokut žalobci nepřesáhl nejvyšší možný trest ve výši 5 000,- Kč, proto nedošlo k porušení zásady absorpce podle § 125 g odst. 3 zákona o silničním provozu.
22. K okruhu námitek ohledně vad výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně Městský soud v Praze uvádí, že správní orgán prvního stupně řádně vymezil skutek, v němž je spatřováno porušení právní povinnosti, tak, aby nemohl být zaměněn se skutkem jiným (není pochyb o tom, kdy k porušení mělo dojít, kde a jakým způsobem), specifikoval povinnost, kterou žalobce porušil, a správní delikt, kterého se dopustil, rovněž uvedl, podle jakých ustanovení uložil sankci. Pokud jde o neuvedení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí, soud má za to, že toto nelze považovat za vadu, neboť vypořádání se s daným ustanovením, které zakotvuje kritéria pro určení výměry pokuty, musí být provedeno v odůvodnění rozhodnutí, jak vyplývá též z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 7. 2019 č. j. 32 A 38/2017-59: *„Ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přiblížnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí této povinnosti je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši.“*
23. K námitce protiústavnosti § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu soud odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018 sp. zn. Pl. ÚS 15/16.
24. V námitce stanovení způsobu platby pokuty a nákladů řízení v rozporu s § 163 odst. 3 daňového řádu jinak než bezhotovostním převodem, poštovní poukázkou nebo v hotovosti v pokladně správního orgánu I. st. žalobce nijak nespecifikoval jím tvrzený jednodušší a levnější způsob platby, nelze tak posoudit zásah do jeho práv.
25. Míra nepřezkoumatelnosti daná neuvedením příslušných ustanovení zákona o silničním provozu nepřekročila hranici, která by žalobci zabránila účinně uplatnit své námitky ve správním i soudním řízení, proto nevedla ke zrušení rozhodnutí soudem. Dané neznamená, že správní orgány budou rezignovat na povinnost odůvodnit

rozhodnutí. Zejména pokud jde o požadavek na pouhé doplnění příslušného písmena jinak v rozhodnutí obecně uvedeného zákonného ustanovení a sdělení automatizované věty o tom, že neshledal žádné přitěžující okolnosti, aby pachatel uložil vyšší než minimální pokutu. Potencionální existence polehčujících žalobou nespecifikovaných okolností v případě minimální výše trestu je irrelevantní, neboť nejsou způsobilé zapříčinit nižší trest.

26. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobní námitky důvodnými, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 30. 6. 2022

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.